

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 637/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia základných a iných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 5 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 2 písm. c) a e) a čl. 16 ods. 1 písm. h) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 131/2008 a jeho rozsudkom č. k. 38 C 131/2008-373 z 2. júna 2015 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 500/2015 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 500/2015-399 z 8. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných a iných práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“), čl. 5 Protokolu č. 7 k dohovoru (ďalej len „protokol č. 7“) a čl. 2 písm. c) a e) a čl. 16 ods. 1 písm. h) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien (ďalej len „dohovor o odstránení diskriminácie žien“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 131/2008 a jeho rozsudkom č. k. 38 C 131/2008-373 z 2. júna 2015 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 500/2015 a jeho rozsudkom č. k. 9 Co 500/2015-399 z 8. júna 2016 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalovaná a jej bývalý manžel ako žalobca boli účastníkmi súdneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 38 C 131/2008, ktorého predmetom bolo vyporiadanie ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“) po rozvoде tvoreného len hodnotou členského podielu v bytovom družstve. Členský podiel v bytovom družstve v celosti nadobudla sťažovateľka už na základe rozsudku okresného súdu č. k. 34 C 251/2007-181 z 10. marca 2010, ktorým bolo zrušené právo spoločného nájmu účastníkov k 3-izbovému družstevnému bytu a za výlučnú nájomníčku bytu a členku bytového družstva súd určil sťažovateľku.

3. Vyporiadanie BSM sa spravuje zásadami uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa pri vyporiadaní vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

4. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom z 2. júna 2015 tak, že sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi (bývalému manželovi) sumu 16 814,44 € na vyrovnanie podielu žalobcu zo všeobecnej hodnoty členského podielu v bytovom družstve. Okresný súd ustálil hodnotu vyporiadavaného členského podielu v bytovom družstve sumou 53 200 €, pričom všeobecnú zásadu rovnosti (parity) podielov oboch manželov pri vyporiadavaní BSM v rámci zákonnej možnosti modifikoval a hodnotu podielov účastníkov ustálil disparitne, a to v podiele 65 % z celku pre sťažovateľku a 35 % z celku pre žalobcu. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol skutočnosti, na ktoré prihliadal, a úvahy, ktorými sa riadil pri určení disparity podielov účastníkov.

5. Krajský súd rozsudkom z 8. júna 2016 na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok okresného súdu, pričom sa so závermi okresného súdu v celom rozsahu stotožnil a odvolaciu argumentáciu sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

6. Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených práv rozsudkom okresného súdu a rozsudkom krajského súdu a jej sťažnostná argumentácia sa v podstatnej časti zhoduje s jej odvolacou argumentáciou, keď vytýka obom súdom nesprávne, nespravodlivé a nedostatočne odôvodnené závery v otázke určenia pomeru disparity podielov na vyporiadavanom BSM tvorenou hodnotou členského podielu v bytovom družstve. Podľa sťažovateľky konajúce súdy aplikovali ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka tak, že *„popreli význam, účel a základne princípy stanovené pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a to najmä požiadavku jeho spravodlivosti“*.

7. Sťažovateľka konkrétne uviedla, že *„na základe vykonaného dokazovania mali všeobecné súdy za preukázané, že bývalý manžel sa správal voči nej násilne, opakovane ju fyzicky a slovne napádal, ponižoval, vyhrážal sa jej zabitím, za čo bol aj opakovane uznaný vinným... že sťažovateľka sa sama pričiniła o nadobudnutie členského podielu, ktorého hodnota bola v konaní predmetom vyporiadania a tiež sa pričiniła o jeho udržanie, keď vyplatila nedoplatky na nájomnom..., že sťažovateľka sama poskytovala starostlivosť vtedy maloletým deťom—účastníkom konania, pričom navrhovateľ sa na ich výžive nepodieľal, pričom dodnes je voči nemu vedené exekučné konanie pre neplnenie výživného*

na v súčasnosti stále maloletého najmladšieho syna [REDACTED].“, a napriek tomu „súd prvého stupňa na jednej strane uvedené skutočnosti zohľadňoval, keď rozhodol o disparite podielov, avšak už na nich neprihliadal pri stanovení pomeru podielov účastníkov konania“. Ďalej sťažovateľka vytykala konajúcim súdom aj to, že pri stanovení disparity podielov na BSM neprihliadli na jej nepriaznivú osobnú a majetkovú situáciu, ktorá im bola známa a na ktorú sťažovateľka poukazuje aj v sťažnosti, a vzhľadom na uvedené nezohľadnili jej námietku, že uloženie povinnosti zaplatiť sumu 16 814,44 € žalobcovi je v rozpore s dobrými mravmi. Podľa sťažovateľky boli splnené zákonné predpoklady, aby disparita podielov na hodnote členského podielu bola určená tak, že celá hodnota prináleží sťažovateľke bez povinnosti výplaty žalobcovi. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazovala aj na judikatúru ústavného súdu (nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 537/2012) a uviedla, že podľa nej sa „konajúce všeobecné súdy sa odklonili od právnych názorov o. i. aj Ústavného súdu SR“ a „tento odklon dostatočne nezdôvodnili“.

8. Sťažovateľka ďalej namieta „neprimeranú dĺžku celého súdneho konania, ktoré trvalo od podania návrhu v roku 2008 do roku 2016, t. j. viac ako 8 rokov, pričom sa nejednalo o právne zložitý spor vyžadujúci si rozsiahle dokazovanie“.

9. Sťažovateľka zdôraznila, že spôsob vypořádania hodnoty členského podielu v namietanom konaní vzhľadom na okolnosti správania žalobcu proti sťažovateľke a celej rodine nie je možné považovať „za spravodlivé a predstavuje tak diskrimináciu sťažovateľky na základe jej pohlavia v spojitosti s jej právom na ochranu majetku a rovnoprávne postavenie po rozvode manželstva. ... Všeobecné súdy tak nedostatočne reflektovali, v nim vydaných rozhodnutiach, postavenie sťažovateľky ako ženy v spoločnosti a jej majetkovú a osobnú situáciu. Ignorovali jej možné ohrozenie chudobou po rozvode manželstva a uprednostnili právo jej bývalého manžela na finančné vypořádanie, aj napriek daným okolnostiam.“.

10. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutých rozsudkov a vo veci samej rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľky podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a ľudských práv a základných slobôd podľa článku 6 ods. 1, článku 1 Protokolu 1 a čl. 14 v spojitosti s čl. 6 ods. 1 a čl. 1 Protokolu 1 a čl. 5 Protokolu 7, Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd práv podľa článku 2 písm. c) a e), a čl. 16 ods. 1 písm. h) Dohovoru o odstránení všetkých foriem diskriminácie žien postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 500/2015 a jeho rozhodnutím zo dňa 8. 6. 2016, sp. zn. 9 Co/500/2015-399 a postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 131/2008 a jeho rozhodnutím zo dňa 2. 6. 2015, sp. zn. 38 C/131/2008-373 porušené boli.

2. Rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 38 C 131/2008-373 zo dňa 2. 06. 2015 a rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 9 Co 500/2015-399 zo dňa 8. 06. 2016 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Košice I sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľke finančné zadostučinenie vo výške 3 000 Eur... v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu a nahradiť jej trovy konania a trovy právneho zastúpenia na Ústavnom súde SR v lehote do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

14. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

15. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 12 ods. 2, čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu, čl. 5 protokolu č. 7 a čl. 2 písm. c) a e) a čl. 16 ods. 1 písm. h) dohovoru o odstránení diskriminácie žien postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 38 C 131/2008 a jeho rozsudkom z 2. júna 2015 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 500/2015 a jeho rozsudkom z 8. júna 2016.

16. Ústavný súd konštatuje, že v súlade so zásadou subsidiarity jeho právomoci vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je v jeho právomoci prieskum možnosti porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom okresného súdu, keďže proti tomuto rozsudku bol prípustný (a sťažovateľkou aj využitý) riadny opravný prostriedok (odvolanie), na základe ktorého bol preskúmaný v odvolacom konaní krajským súdom. Ústavný súd preto sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu a jeho rozsudku odmieta podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie, okrem namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods. 1 dohovoru), možnosť porušenia ktorých ústavný súd preskúmal v spojení s postupom krajského súdu vo vzťahu k označeným právam (pozri bod 22 a 23 tohto rozhodnutia). Ústavný súd sa preto v ďalšom sústredil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti v rámci svojej právomoci na prieskum napadnutého rozsudku krajského súdu.

17. Vzhľadom na to, že sťažovateľka porušenie ňou označených práva vidí v podľa nej nesprávnych záveroch krajského súdu (ktorými boli odobrené závery okresného súdu), ako aj v ich nedostatočnom odôvodnení, ústavný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

18. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvodené

závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

19. Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: *„Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“* (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

20. Ústavný súd spravujúc sa už označenými zásadami vyplývajúcimi z jeho rozhodovacej činnosti na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu (v spojení s rozsudkom okresného súdu, ktorý bol rozsudkom krajského súdu potvrdený) z hľadiska ústavnej udržateľnosti jeho záverov, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia v príčinnej súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľky, a konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými

skutočnosťami rozhodnými v danej veci a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď stotožniac sa v plnom rozsahu so závermi okresného súdu uviedol:

„Žalovaná v odvolaní vytýkala súdu, že jeho rozhodnutie považuje za nedostatočne odôvodnené, keďže z neho nie je zrejmé, akými úvahami sa riadil pri určení disparity podielov účastníkov konania a to tak, že ju aplikoval v pomere 35 % : 65 % , v jej prospech, že s uvedeným pomerom sa nestotožňuje, a že jej týmto postupom bola odňatá možnosť pred súdom, že v ňom vidí predovšetkým nepreskúmateľnosť pre nedostatok dostatočného presvedčivého odôvodnenia.

Pokiaľ ide o žalovanou uplatnenú vadu konania - nepreskúmateľnosť rozhodnutia rozhodnutiu ohľadom namietanej disparity v pomere 35 % : 65 % v jej prospech, je potrebné uviesť, že rozhodnutie netrpí vadou konania, ktorá by mala za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia, keďže rozhodnutie dáva výstižné a presvedčivé odpovede na otázku, z akého dôvodu súd určil hodnotu podielu pripadajúcu na žalobcu vo výške 35 % a na žalovanú vo výške 65 %. Z odôvodnenia rozsudku (str. 17 predposledný odsek a str. 18) jednoznačne vyplýva, že súd pri aplikácii § 150 Obč. zák. vzal do úvahy takú mieru, ktorá je právne relevantná pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov a určil hodnotu podielu pripadajúcu na žalobcu vo výške 35 % a na žalovanú vo výške 65 %. Vyslovene uviedol, že mal za preukázané, že žalobca sa napriek svojim schopnostiam a možnostiam nestaral dostatočne o rodinu, že sa nepričiňoval, hoci mohol o nadobudnutie a zveľadenie spoločnej veci, že v dôsledku svojho konania, neprimeraného požívania alkoholických nápojov prišiel o prácu a tým o trvalý zdroj príjmov, že voči svojej manželke bol agresívny, hrubo sa jej vyhrážal, ohrozoval ju a to až takým spôsobom, že u nej opakovane vzbudil obavu o vlastný život, na základe čoho sa voči nemu viedlo priestupkové, ako aj trestné konanie a že naopak žalovaná zobrala pôžičku na zaplatenie bytu, ktorú platila z výlučných prostriedkov získaných dedením vo výške 5.158,74 eur, že od r. 2003 sama zabezpečovala chod domácnosti a výchovu a starostlivosť o 4 detí za pomoci priateľov a rodiny. V neposlednej miere vzal do úvahy aj skutočnosť, ktorú žalobca potvrdil v konaní o zrušenie práva spoločného nájmu k družstevnému bytu, že má svoju bytovú otázku vyriešenú. Uvedené skutočnosti viedli súd k tomu, že v ním určenej disparite hodnoty podielu, pripadajúcej na žalobcu vo výške 35 % a na žalovanú vo výške 65 %, je

zohľadnené to, akým spôsobom sa ktorý z manželov staral o rodinu a pričiňoval sa o nadobudnutie a zariadenie spoločných vecí.

Pokiaľ má žalovaná takú predstavu, že žalobcovi nepatrí žiadna finančná náhrada na vyrovnanie podielov z majetku patriaceho do ich bezpodielového spoluvlastníctva, je potrebné uviesť, že v súdom určenej percentuálnej hodnote podielu pripadajúcej na žalobcu 35 % (namiesto 50 %), sú v dostatočnej miere zohľadnené prvky zásluhovosti žalovanej o vytvorenie majetku, starostlivosť o spoločné maloleté deti, atď., a že nepriznanie žalobcovi žiadnej sumy na vyrovnanie podielov zo všeobecnej hodnoty členského podielu v bytovom družstve k 3-izbovému bytu č. 64 na Pekinskej 2 v Košiciach, ktorého hodnota patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, by bolo nespravodlivé. Je potrebné vziať na zreteľ aj tú skutočnosť, že obaja manželia sa primeranou mierou zapríčinili nielen o vznik nepriaznivej finančnej situácie rodiny, ale následne aj o vyrovnanie dlhov voči veriteľom, že táto skutočnosť nemôže byť na ťarchu ani jedného z nich, čo konštatoval aj súd v odôvodnení rozsudku (strana 16 predposledný odsek), že predmetný byt nadobudli účastníci konania počas existencie manželstva, že išlo o spoločný byt manželov. Odvolací súd považuje percentuálne určenie hodnoty podielu pripadajúceho na žalobcu vo výške 35 % a na žalovanú vo výške 65 % vcelku za spravodlivú a za primeranú, a to vo vzťahu k zásadám, vychádzajúcim v § 150 Obč. zák., kedy súd výnimočne priznal väčší podiel na výplatu žalovanej, oproti podielu žalobcu - 35%, ktorého podiel je o 30% nižší ako u žalovanej.

Odvolací súd dodáva, že by nebolo spravodlivé a bolo by aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by podiely boli stanovené tak, ako to navrhuje žalovaná 100 % podiel pre ňu a 0 % pre žalobcu.“

21. Ústavný súd konštatuje že sťažnostná argumentácia sťažovateľky je v zásade totožná s jej odvolacou argumentáciou, ako aj obrannou argumentáciou v základnom konaní a s touto jej argumentáciou sa logicky konzistentne, vyčerpávajúco a ústavne udržateľným spôsobom (t. j. spôsobom nejaviacim známky arbitrárnosti či zjavnej neopodstatnenosti alebo neodôvodnenosti, a preto nesignalizujúcim možnosť porušenia práv sťažovateľky) vysporiadal už samotný okresný súd v základnom konaní a následne krajský súd v odvolacom konaní. Na základe uvedeného v tejto veci nie je daný dôvod, aby ústavný súd

osobitne reflektoval na jednotlivé sťažnostné argumenty sťažovateľky a ani dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

22. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojich práv aj neprimeranou dĺžkou celého konania, ústavný súd opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07).

23. Vzhľadom na citovanú judikatúru ústavného súdu možnosť porušenia označených práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s ňou tvrdenými prietáhmi v konaní objektívne vylučuje skutočnosť, že v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu bolo namietané konanie už právoplatne skončené a vytýkané nedostatky v postupe konajúcich súdov v čase podania sťažnosti nepretrvávali.

24. Ústavný súd záverom k námietke diskriminácie sťažovateľky *„na základe jej pohlavia v spojitosti s jej právom na ochranu majetku a rovnoprávne postavenie po rozvode manželstva“* zdôrazňuje, že konajúce súdy sa dôsledne spravovali zákonnými kritériami majetkového vyporiadania po rozvode manželstva účastníkov. Tieto kritériá sú určené správaním toho-ktorého z manželov pri nadobúdaní spoločného majetku, jeho zveľaďovaní, starostlivosti o deti a domácnosť a pod., čo objektívne vylučuje akékoľvek zvýhodňovanie alebo znevýhodňovanie ktoréhokoľvek z manželov len z dôvodu jeho pohlavia.

25. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu, odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. októbra 2016